

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1160

08.06.2025 (136)

Hitler i krig: Hva skjedde *egentlig*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 7

Kapittel 6: Kampanjen i Polen

Sannheten er så skjør at den trenger en livvakt av løgner for å beskytte den."

Winston S. Churchill

Krigen mot Polen var så godt som vunnet, og "Hitler reiste seg i Riksdagen for å skryte av sin triumf over et forsvarsløst folk". Slik fremstilte Walter Cronkite, et talerør for konvensjonelle historikere og antinazistiske propagandister, polakkene i 1939. Hans fremstilling har siden blitt et historisk dogme, der Polen fortsatt fremstilles som et fredselskende land som var for beskjedent og lite til å forsvare seg mot Hitlers tyranni. Men som nevnt i forrige kapittel, opprørte polakkene de allierte britene og franskmennene med sin hardnakkede vegring mot fredelige forhandlinger. Og de var på ingen måte "et forsvarsløst folk". Siden det moderne Polen var blitt til i kjølvannet av første verdenskrig, drev marskalk Jozef Pilsudski frem omfattende opprustningsprogrammer i tråd med sin aggressive

utenrikspolitikk. Han var kjent som en krigersk bråkmaker i hele Øst-Europa, og lå i trefninger med alle sine naboer, inkludert tyskerne i Schlesien, som faktisk var "et forsvarsløst folk" på begynnelsen av 1920-tallet, da han okkuperte deres land i åpenbar strid med folkeretten. Selv de allierte som skrev Versailles-traktaten, kritiserte polakkene for deres feige viktimisering av avvæpnede tyskere.

Pilsudski iscenesatte samtidig et regelrett angrep på Sovjetunionen. Selv om det mislyktes, hindret han sovjeterne i å invadere Polen. Samme dag som nasjonalsozialistene ble valgt til makten i Tyskland, sendte Pilsudski uprovosert en hemmelig emissær til Paris, der det ble foreslått en felles invasjon av riket. De dårlig forberedte franskmennene ble forferdet, og avviste å vurdere hans kriminelle forslag om å føre en uerklært krig mot en nasjon som var for svak til å true noen, for ikke å snakke om de krigerske polakkene. Pilsudski var gift med en jødinne, noe som bidro til hans personlige fiendskap mot tyskere i sin alminnelighet og nasjonalsosialismen i særdeleshet.

Som nevnt i forrige kapittel undertegnet den polske regjeringen en vennskapstraktat med Det tyske riket i januar 1934. Samtidig sendte Pilsudski sin ambassadør, Millstein, til Litauen i et hemmelig forsøk på å lokke ledelsen i den baltiske nasjonen inn i en felles militærallianse mot Tyskland. Millstein, som var svigersønn av det internasjonale bankhuset Rothschild i Paris, ble kjølig mottatt av litauerne, hvis gamle hovedstad Vilnius var blitt erobret og fortsatt ble holdt av den dobbeltspillende marskalken.

Etter at han døde av kreft eller gift i 1935, fortsatte den polske våpenproduksjonen med uforminsket styrke, men noen av embetsmennene i Warszawa begynte å innse det selvmorderiske i å motarbeide både Stalin og Hitler samtidig, og begynte å lene seg mot en *tilnærming til det* nye Tyskland. Sakte men sikkert nærmet de to landene seg hverandre, helt til Bullitts sirenesang om lettvtint erobring lullet polakkene inn i undergangen. I august 1939 nådde den folkelige agitasjonen mot Hitler i Polen feberhøyde, noe som resulterte i hemningsløse pøbelaksjoner rettet mot landets 1,5 millioner tyskere. Hvor mange av dem som ble dratt ut av hjemmene sine og slått eller steinet til døde av den rasende pøbelen, har aldri blitt nøyaktig fastslått, selv om Det internasjonale Røde Kors anslår tallet til over 3000 menn, kvinner og barn i løpet av en tjueårsperiode som begynte i 1919. Rundt 500 tyske statsborgere ble myrdet av de rasende polakkene bare i løpet av 1939. De sveitsiske arkivene som dokumenterer polske grusomheter mot den tyske minoriteten, har vært tilgjengelige for offentligheten i mer enn 60 år, men er en neglisjert faktor i det polsk-tyske forholdet før andre verdenskrig.

Mens britiske militærstrateger konfererte i London med sine polske bønder, publiserte Polens ledende avis, *Kurier Polski*, banneroverskrifter som krevde: "Tyskland må tilintetgjøres!" (*Goebbels*, s. 304). En tysk ubåtkaptein, Werner

Hartmann, beskrev de hysteriske forholdene på sensommeren 1939. "I ukevis hadde det vært uroligheter i Polen", husket han. "Avisene og kabarettene gjorde narr av det tyske folk. Tyske borgere ble grunnløst anklaget og arrestert. Etniske tyskere ble lynsjet. General Ironside (den britiske sjefen for den keiserlige generalstaben) inispiserte den polske hæren. Stormannsgale ballong-kapteiner snakket om slaget ved Tempelhof (dvs. Berlin) og "grensen" ved Elben. Danzig ble systematisk avskåret, og Gdingen --- en schizofren formasjon av halvferdige betongblokker og tregjerder langs sjøen --- skulle bli Øst-Europas store havn. Hver dag rapporterte avisoverskriftene om nye og mer bekymringsfulle utslag av denne eskalerende sjåvinismen. En gang hevdet de at en polsk flåte ville forberede et Salamis i Østersjøen for oss, og at bølgene ville farges røde av vårt blod helt inn til de hvite krittklippene på Rügen" (33).

Hitler hadde likevel ikke til hensikt å spille fienden i hendene ved å starte en krig som ingen kunne gjette utfallet av. I frustrasjon over hans jernhårde selvbeherskelse beordret myndighetene i Warszawa i vanvidd polske spesialstyrker til å angripe den lille tyske grensebyen Gleiwitz, som de faktisk okkuperte 31. august 1939. Til sammen gjennomførte polakkene rundt 35 tokt over Det tredje rikets østlige grenser, angrep som aldri nevnes av hofthistorikere som er opptatt av å fremstille Hitler som den eneste aggressoren. Selv nå forsøkte han å forhandle seg frem til en slutt på kampene. Som forfatterne av det antinazistiske *Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* måtte innrømme: "Den tyske invasjonen av Polen ble innledet etter at den polske ambassadøren i Berlin nektet å ta imot Hitlers forslag til en fredelig løsning på problemet med Danzig og korridoren" (22). Da landet hans ble angrepet, hadde Føreren ikke noe annet valg enn å beordre mottiltak. Om morgenen den 1. september fikk polakkene det de ønsket seg, da Blitzkrieg falt over dem som Guds vrede.

Akkurat da demonstrerte hertugen sin fredsvilje ved å be om en femmaktskonferanse i Paris den 5. september "for å undersøke klausulene i Versailles-traktaten, som er roten til problemene". Hitler gikk med på dette, og fortalte britene og franskmennene at han ville innstille angrepet og trekke seg ut av Polen, hvis han bare fikk lov til å beholde den tyske byen Danzig - tysk. Til dette umiddelbart rimelige kravet foretrakk de vestlige demokratiene krig med alle dens gjensidig katastrofale konsekvenser.

Polen hadde rustet opp i tjue år. Og et blick på militæret er nok til å vise at polakkene neppe var "forsvarsløse". De mobiliserte en million mann stor hær i tretti moderne utstyrte infanteridivisjoner, støttet av et "nasjonalt forsvar" på 100 000 reservister. *Cavendish Encyclopedia* beskriver Polens hær som "en av de største i verden"(22). Det polske infanteriet ble støttet av en panserbrigade med ikke mindre enn 300 stridsvogner, noe som avkrefter de alliertes myte om Polens operaka-

valeri som landets eneste forsvarsvåpen. Polakkene hadde riktignok hesteregimenter (37 i alt), men det hadde også alle andre moderne nasjoner i verden - inkludert Tyskland og USA; kavalerienheter var fortsatt en integrert del av samtidens krigføring.

De fleste som studerer andre verdenskrig vet ikke at polakkene hadde en moderne marine bestående av fem ubåter, fire jagere, seks minesveipere og en minelegger. Selv om disse styrkene virker magre sammenlignet med andre mariner, var de egnet for Østersjøens trange forhold, og de var helt klart mer moderne enn deres tungroddede motstander, det foreldede *Schleswig-Holstein*, som avfyrte de første tyske skuddene under andre verdenskrig. Warszawas flåtestyrker fortsatte å kjempe lenge etter at hovedstaden falt i oktober 1939. Et halvt år senere, den 8. april 1940, ble for eksempel det tyske transportskipet *Rio de Janeiro* senket i Østersjøen av en polsk ubåt, *Orzel*.

Polakkene hadde en flyflåte på nesten tusen fly. Det avanserte mellomstore bombeflyet P.37 "Elk" fløy 40 miles i timen raskere enn Tysklands beste mellomstore bombefly, Heinkel He 111H-16, selv om begge flyene hadde like stor nyttebelastning på 5 600 pund bomber hver. Det enmotorede bombeflyet PZL P.23 var den mest brukte flytypen i det polske flyvåpenet i begynnelsen av krigen. 114 eksemplarer tjenestegjorde i førstelinjeeenheter, og ytterligere 11 ble mottatt som erstatninger. Det robuste *Karas-flyet*, eller "Karpe", kunne operere fra improviserte flyplasser, hadde en bombelast på 1330 pund og en hastighet på 186 m.p.t., og var bevæpnet med både rygg- og ventralskyttere, noe som gjorde det bedre forsvart enn de tyske motstykkene, den tomotors Messerschmitt-110 eller Stuka-stupbomberen.

Men det polske flyvåpenets fremste jagerfly var det smidige PZL P.11, et høyvinget monoplan produsert av *Panstwowe Zaklady Lotnicze* i Warszawa, de nasjonale flyfabrikkene. Selv om P.11 var langsommere enn de fleste av Luftwaffes motstandere, var det raskt og svært manøvrerbart. I hendene på en dyktig flyger (og mange polske flyvere var fremragende flygere) var P.11 en formidabel motstander. De fleste historiene om andre verdenskrig unnlater å nevne at den første luftseieren under felttoget i Polen ble vunnet av en enkelt P.11-pilot over to Dornier medium bombefly. Og 285 Luftwaffe-fly som gikk tapt i løpet av det korte felttoget, vitnet om det polske flyvåpenets kampevner.

Mens Messerschmitt Me 109E var overlegent det polske jagerflyet (som det var alle andre jagerfly i verden på den tiden), var P.11 på høyde med og til og med bedre enn forfølgelsesmodeller som ble fløyet av samtidige luftstyrker rundt om i verden. P.11 var like god som, om ikke bedre enn, Russlands Polikarpov-dobbeltfly, Italias CR-42, RAFs Gloster *Gladiator*, Japans Mitsubishi A5M (USAs kodenavn *Claude*) eller det amerikanske Brewster *Buffalo* - alle var de i front-

linjen i 1939. De polske flyene var langt fra "stort sett foreldet", de var standard eller bedre for sin tid, og noen ganger, som i *Elk-flyets* tilfelle, toppmoderne maskiner.

I den vanlige fremstillingen av andre verdenskrig blir motstanderne som nasjonalsosialistene beseiret, alltid fremstilt som svake eller forsvarsløse, for å opprettholde propagandaens bilde av Hitlers tilhengere som bøller som aldri kunne vinne en rettferdig kamp. Hensikten er åpenbar og utenomhistorisk. De titusener av døde, savnede og sårede i Wehrmacht på mindre enn én måneds kamp er bevis på at tyskerne ikke bare ruslet gjennom Polen til en lettvinet seier. Å betegne den polske motstanden som "nytteløs" eller "patetisk" er å nedvurdere bakkestyrkene, sjøfolkene og flygerne som kjempet så dyktig og tappert for landet sitt, forrådt som de ble av de vestallierte og sine egne ledere. Som Adolf Hitler selv innrømmet offentlig i Danzig etter felttoget: "La oss nå yte de polske soldatene full rettferdighet. Polakkene har kjempet tappert mange steder. Deres underoffiserer gjorde sitt ytterste. Deres offiserer manglet intelligens. Deres øverste kommando var en absolutt fiasko. Deres organisasjon var bare polsk."

Det finnes ikke noe bedre eksempel på sannheten i hans vurdering enn polakkenes forsvar av Westerplatte foran havnen i Danzig. Siden 1924 hadde de i all hemmelighet bygget ut halvøya til et viktig militært transittanlegg, stikk i strid med Warszawapolitikernes løfter til Folkeforbundets forhandlere som forsøkte å berolige det potensielle brennpunktet mellom Tyskland og Polen. Ifølge den polske historikeren Maciej Jonasz: "Det er verdt å merke seg at plasseringen av kjellerstillingene (i det væpnede citadellet) måtte holdes skjult, siden eksistensen av dem var forbudt i henhold til avtalen som regulerte anleggets eksistens. De ble til og med holdt hemmelige for de menige underoffiserene i vaktstyrken, som ble utskiftet hver sjette måned. Bare offiserene og de høyere underoffiserene kjente til de underjordiske kampstillingene ... " (66). Bak dette hemmeligholdet skjulte det seg en betongarmert, toppmoderne og væpnet installasjon bestående av en rekke maskingeværstillinger, bombekastere og artilleri, bemannet av et kompani elitesoldater. Eksistensen av en slik hemmelig, til og med ulovlig befestning *femten år før* utbruddet av andre verdenskrig avslørte polske forberedelser til en konflikt med Tyskland, og lenge før Hitler, som fortsatt får skylden for å ha fremprovosert fiendtlighetene mot Polen, tiltrådte.

Den 1. september gikk tyskerne til frontalangrep på Westerplatte, uvitende om omfanget av forsvarsverkene, men ble skutt ned før de kom i nærheten av det skjulte citadellet, og det pansrede angrepet ble knust av polakkenes 75 mm feltkanon. Til unnsetning kom det eldre krigsskipet fra dreadnought-tiden, *Schleswig-Holstein*, fra 1909. Jonasz skriver at det polske feltartilleriet "ble oppdaget av slagskipets utkikksposter, og det ble straks beskutt. Den første sjøsalven traff

stammen på treet som 75 mm-kanonen befant seg under, og de to neste kom nær nok til å sette den helt ut av spill. (Kanonen ble senere reparert og brukt av tyskerne, og endte sin karriere i Stalingrad-lommen)" (68, 69).

Den gamle, seige stridshesten holdt stand og sendte stadig flere fulltreffere inn i anlegget. "Den brutale spærreilden, der slagskipet avfyrte sine enorme kanoner inn i anlegget på bare 400 meters avstand, pågikk helt til klokken 21.00. Det førte til at polakkene evakuerte Strong-point Prom, hvis personell trakk seg tilbake for å hjelpe til med å bemanne vakthus én. Adjutant Gryczman vitnet om intensiteten i ilden da han ga ordren om å trekke seg ut: "Jeg har overlevd to kriger, men jeg har aldri sett noe lignende!"

Den polske Westerplatte holdt stand i en uke mot tyskerne, som kunne være ridderlige mot en besluttet fiende. "Etter kapitulasjonen", rapporterte Jonasz (71), "fikk de polske offiserene lov til å beholde sablene sine som et tegn på den respekten forsvaret hadde vunnet hos motstanderne." Polakkene hadde 15 dødsofre, mens 200-300 av motstanderne lå døde.

Mot Polens 30 divisjoner, én panserbrigade og 842 operative fly, stilte Tyskland 106 divisjoner, seks panserdivisjoner og 3000 krigsfly. Sammenligningen er imidlertid misvisende, for mer enn halvparten av disse Wehrmacht-styrkene måtte være klare på kort varsel for å møte forventede angrep fra Storbritannia og Frankrike i vest. Selv om tyskerne hadde en tallmessig og teknologisk overlegenhet over polakkene, var ikke forspranget så utpreget som det så ut på papiret.

De polske lederne hadde aldri noen illusjoner om at de kunne vinne alene mot Hitler. Deres strategi om å forsinke den tyske fremrykningen til de vestallierte kom dem til unnsetning, var selvsagt helt og holdent basert på britiske og franske løfter. General Tadeusz Kutrzeba, direktøren for det polske militærakademiet og berømt under felttoget som sjef for motoffensiven ved elven Bruza, visste at "det vil bli nødvendig å vente på hjelp fra Frankrike. Polen vil måtte stole på sine egne styrker i seks til åtte uker, selv om franskmennene reagerer raskt". Men Führeren hadde ikke til hensikt å gi dem så mye tid. Den franske øverstkommanderende, general Gamelin, sa: "Jeg kjenner den polske hæren perfekt. Dens tropper er utmerkede, og dens sjefer er ikke til å ta feil av. Polakkene vil holde ut, og vi vil komme dem til unnsetning uten å miste tid. Polakkene vil holde ut i minst seks måneder, og vi vil komme dem til unnsetning via Romania."

Men en slik tankegang var forankret i utdaterte strategier fra første verdenskrig. De allierte sjefene antok at de trengte minst tre uker på å klargjøre styrkene sine, og da hadde tyskerne allerede avsluttet krigen i Polen. Sjokkert over Wehrmachts raske fremrykking forsøkte franskmennene å sette i gang operasjoner mot Vest-Tysklands forsvarsverk mellom elvene Rhinen og Mosel. Men på grunn av komiteens uansvarlighet og den endemiske korrupsjonen som preget demokratier

overalt, tok det Frankrike en uke å organisere angrepet.

På det tidspunktet var den satt i gang for tidlig og mindre enn halvhjertet. Da tyskerne rykket inn i Polen mye raskere og dypere enn de allierte hadde drømt om, kom general Gaston Pretelat, som ledet offensiven, under sterkt politisk press for å angripe Vest-Tyskland med en gang, uansett om de var klare eller ikke. I all hast samlet han 31 divisjoner, inkludert 14 førstelinjeenheter, fra den franske 2. armégruppe. Til tross for denne formidable styrken rykket Pretelat freidig frem mot den overveldende tyske 1. armé, som bare besto av 17 divisjoner. Til sin store forskrekkelse oppdaget franskmennene at Siegfried-linjen, som beskyttet den tyske grensen, lå for langt bak fronten, noe som tvang artilleriet deres til å legge seg under fiendens ild før de kunne angripe forsvarsverkene. Siegfried-linjen viste seg dessuten å være ugjennomtrengelig for 155 mm granater. Selv etter at franskmennene satte inn sine 220 mm og 280 mm kanoner - de største kanonene i verden - holdt Siegfried-linjens forsvarsverk av armert betong stand, selv om Pretelats artilleri var raskt og svært treffsikkert. Siegfried-linjen holdt stand og ga ny mening til begrepet "tysk stål".

I mellomtiden erobret general Edouard Requins 4. armé, med venstre flanke ved Saar, 7,5 mil tysk territorium. Samtidig inntok general Condes 3. armé et fremspring i Warndtskogen. Fra disse stillingene forberedte Pretelat et direkte angrep på Siegfried-linjen, som skulle innledes 17. september. Men da var Warszawa beleiret og de polske arméene drevet på flukt. Ytterligere operasjoner virket meningsløse, så de ble avblåst. Ironisk nok var den planlagte datoen for Pretelats offensiv samme dag som russiske tropper rykket inn i Øst-Polen, en hendelse som skulle ha vært koordinert med Frankrike for å presse Tyskland imellom. Men franskmennene forsøkte i det minste å oppfylle sin del av avtalen, om enn halvhjertet. Britene, som polakkene hadde fått alle slags faste forsikringer om militær hjelp fra, løftet aldri en finger for å hjelpe dem. Engelskmennene hadde verken midler eller intensjoner om å redde Polen, som de nå var ivrige etter å utkjempe en krig mot Tyskland, uansett påskudd.

Det som virkelig beseiret polakkene og samtidig stanset alle offensiver fra de vestallierte, var det tette samarbeidet mellom raskt fremrykkende motoriserte panserstyrker og Luftwaffe. Denne nye koordineringen var avhengig av at lokale luftkommandanter arbeidet sammen med offiserer på bakken. Denne unike og svært effektive kombinasjonen av ulike avdelinger var ukjent i den klassebevisste strukturen i ikke-nasjonalsosialistiske militære kretser. Den var et resultat av den classesamarbeidsånden som Adolf Hitler hadde inspirert sitt folk med. Junker Ju 87 Stukaene fungerte som flygende artilleri og sprengte hull i fiendens stillinger, som panservognene strømmet gjennom i stort antall.

Denne enestående taktiske bruken av fly og stridsvogner ble av Luftwaffes sjef,

Reichsmarschall Hermann Göring, sett på som det beste middelet til å slå ut Polen før franskmennene rakk å organisere en alvorlig trussel mot det svake forsvaret i Vest-Tyskland. Tyske flydivisjoner slo derfor store hull i Polens befestninger langs grensen. Gjennom disse stormet invasjonssavantgarden til Armégruppe Sør om morgenen 1. september. Junker-, Heinkel- og Dornier-bombefly fortsatte å kutte livslinjene til fiendens styrker på bakken, spesielt alle veier og jernbaner som førte polske forsterkninger og forsyninger til fronten. De isolerte slagmark etter slagmark, lammet kommunikasjon og transport og forhindret masseangrep mot pansertroppene.

Et viktig mål med denne første *Blitzkrieg*, eller "lynkrigen", var å ødelegge det farlige polske flyvåpenet på bakken umiddelbart. Men Luftwaffe fanget og ødela bare 30 fiendtlige fly som fortsatt sto parkert i nærheten av og i hangarene sine. Polakkene hadde klokkelig nok spredt sine krigsfly over hele landet på en rekke flyplasser. Derfor måtte flyvåpenet deres tilintetgjøres i luftkamp. Og det ble det. P-23-flyene var i utstrakt bruk i felttogets to første uker, der de angrep tyske motoriserte kolonner og panserkolonner. Men Messerschmitt-pilotene desimerte stupbombeflyene før de fleste av dem rakk å nærme seg målene sine. De eminente Karas-enhetene led mer enn 85 % tap, og bare 17 "Carps" ble igjen på den andre siden av grensen til Romania, der de ble beslaglagt på en skammelig måte.

Men polakkene kjempet tappert videre. Den 7. september oppnådde det polske flyvåpenet sin største enkeltstående luftseier ved å skyte ned 15 tyske fly i ett og samme angrep. Warszawa hadde et toppmoderne varslingsystem som overrasket Luftwaffes flyvere. Hver gang de ankom den polske hovedstaden, ventet svermer av P.11-jagere allerede på dem. Ifølge major F. Kalinowski i det polske flyvåpenet "ble det sommeren 1939 etablert et nett av observasjonsposter rundt Warszawa som skulle gi tidlig varsel om fiendtlige fly som nærmet seg, og disse postene skulle sende informasjon via radio og telefon til forfølgelsesbrigadens operasjonsrom, som ga alle ordre om utskyting".

Mens Luftwaffes piloter kjempet om kontrollen over luftrommet, ble de distraheret fra sitt hovedformål: å støtte sine våpenbrødre på bakken. Fra 15. til 18. september slo derfor de polske 11. og 38. divisjonene i "Sosnkowski-gruppen" seg gjennom tre forsøk på omringing fra den tyske 14. armé. Polakkene marsjerte hele natten og kjempet om dagen, og slo ned alle Wehrmachts forsøk på å hindre dem i å krysse den strategiske San-elven. I løpet av prosessen erobret de 20 artilleripjäser og 180 kjøretøy fra tyskerne. Tidligere hadde stridsvogner fra 4. panserdivisjon blitt slått tilbake i et mislykket overraskelsesangrep på Warszawa. Da 35. panserregiment og 12. geværregiment rykket frem gjennom hovedstadens forsteder, ble de utsatt for intens artilleribeskytning fra selve byen. De led store tap og ble tvunget til å trekke seg tilbake. Men ikke langt bak dem stormet den mek-

tige 10. armé frem. Den løp opp til Wisła ved Gora Kalwaria, der den desimerte Lotz' elitehær fullstendig.

Polens øverstkommanderende, marskalk Rydz-Smigly, var forferdet over den raske tilintetgjørelsen av sin fremste kampstyrke, og beordret en generell, forsinkende tilbaketrekning østover. De mektige Pomorze- og Poznan-arméene, som besto av fire infanteridivisjoner og to kavaleribrigader - en hel armégruppe - ledet denne tilbaketrekningen mot Warszawa. De inntok stillinger i nærheten av Kutno, nær elven Bzura, omtrent 65 kilometer vest for hovedstaden, under kommando av general Kutrzeba. Den 10. september forsøkte polakkene å krysse elven, men ble utfordret av den tallmessig underlegne tyske 10. armé, som hadde stormet opp fra Lodz for å hindre dem i å passere.

Polakkene grep initiativet til å sette i gang sin egen motoffensiv, og gikk til angrep med rasende besluttomhet, erobret brohoder nær Lowicz og presset den tyske 30. infanteridivisjon tilbake. Den 10. armé ble avskåret fra forsyninger, og hele flanken til Wehrmachts armégruppe sør var plutselig truet. En forferdelig omveltning var nært forestående, og hele felttoget var i fare, da Luftwaffe fløy til unnsetning. Henschel 123-angrepsflyene og Stuka-stupbombeflyene fløy åtte eller flere tokt om dagen og pulveriserte fiendens brohoder og lammet de polske forsvarsstillingene rundt Dzialoszyn og Czystochowa. Tremotors Messerschmitt Me-110 beskjøt store konsentrasjoner av general Kutrzebas beste tropper, som ble ytterligere desimert av Dornier- og Heinkel-bombefly. Polakkene og hestene deres ble gale av panikk under den langvarige flommen av bomber og granater.

Det var nå mulig for den tyske 8. armé å slutte seg til den beleirede 10. armé, og ytterligere luftangrep gjorde det mulig for de motoriserte divisjonene og panserdivisjonene å rykke nordover og spidde de kombinerte Pomorze- og Poznan-arméene i flanken. Som smertelig sårede slanger kastet de seg over tyskerne rundt Lowicz og Sochaczew, der utrolig voldsomme nærkamper raste frem og tilbake, helt til polakkene gradvis ble omringet og avskåret ved Kutno. En uke med intense kamper på divisjonsnivå endte den 10. september med at 170 000 polske soldater kapitulerte.

Luftwaffes bombefly fulgte umiddelbart opp suksessen og kastet seg over den polske 7. divisjon som fortsatt holdt stand ved Czystochowa. En hel dag med uavbrutt beskytning og bombing fra Luftflotte 4 tvang hele divisjonen til å overgi seg i hopetall, og det var første gang et luftvåpen hadde tvunget bakkeenheter av *en* slik størrelse til å legge ned våpnene. Bare fem dager senere gjentok pilotene fra Luftflotte 4 sin historiske seier da de tvang et enda større antall fiendtlige tropper til å overgi seg sør for Radom, der polakkene var omringet av en jernring av panservogner.

Slaget ved Bzura var over, men ikke Rydz-Smiglys håp om å muliggjøre franske

angrep mot Vest-Tyskland ved å forsinke Wehrmachts fremrykning. General Pretelats menn hadde faktisk allerede begynt sitt angrep på Siegfried-linjen. Den franske intervensjonen begynte faktisk å få effekt på felttoget i Polen, da Göring plutselig trakk ytterligere 400 mellomstore bombefly tilbake til vestfronten, akkurat da luftoperasjonene over Warszawa skulle til å starte mot de resolute forsvarerne som spilte på tid. De sløve transportflyene, de ærverdige Junkers Ju-52-flyene, ble satt inn i krisetjeneste som bombefly, en rolle de var fullstendig uegnet til. Bare tretti "Auntie Jus" ble pakket med kasser med to-punds fosforbrannbomber. Disse ble bokstavelig talt håndtert ut av lasteromsdørene av to soldater som ble tildelt hver Junkers!

For å få en raskest mulig slutt på felttoget i Polen grep Hitler for første gang inn i kampene. Frem til nå hadde han gitt generalene sine frie hender i krigføringen. Men de handlet ikke raskt nok. Føreren hadde ønsket å slå ut Polen i løpet av tre uker, slik at han hadde tilstrekkelig tid til å forberede forsvaret sitt mot de alliertes forventede angrep fra vest, som faktisk allerede hadde begynt. For å samle opp resten av de polske styrkene øst for Wisła beordret han 14. armé til å svinge nordøstover fra L'vov. Dens XIX. panserkorps gikk i fellen, og felttoget var så godt som over. Nå var Warszawa fullstendig omringet. Med alle Polens væpnede styrker enten ødelagt eller på flukt, var det meningsløst å forsvare hovedstaden. Tyskerne beordret forsvarerne til å overgi seg fredelig, slik at man unngikk unødvendig blodsutgytelse. Polakkene stolte imidlertid fortsatt på at de ville bli reddet av de vestallierte, og nektet. Som svar konsentrerte Göring 1776 bombetokt på bare 48 timer, noe som tvang Warszawa til å kapitulere den 27. september. Forsvarerne ble ikke mishandlet, men tildelt krigens æresbevisninger av general Blaskowitz, øverstkommanderende for den tyske 8. armé, en gest som gjenspeilte hans og Wehrmachts sans for ridderlighet og medmenneskelighet, egenskaper som senere viste seg å mangle hos de allierte.

Felttoget hadde vært kort, men brutalt, med 10 572 tyske drepte, 3 400 savnede (antatt døde) og 30 322 sårede. Mer enn 694 000 polakker ble tatt til fange. Før kapitulasjonen i Warszawa forlot Rydz-Smigly, Beck og alle de andre som med sin arroganse og grådighet hadde forårsaket den, det polske folket midt i elendigheten ved å flykte til Romania. Det var herfra general Gamelins lovede franske tropper skulle ha reddet Polen i tide. Men alt de polske konspiratørene fant i Romania, var internering. Andre polakker flyktet til England, selve nasjonen som hadde forrådt landet deres, for å fortsette en hjerneløs og selvødeleggende kamp mot Hitler. Det skulle vise seg at disse uforlignelige idiotene fikk oppleve den dagen da deres dobbeltspillende britiske kameraters sovjetiske allierte ble avslørt for henrettelsen av rundt 15 000 polakker i massakren i Katyn-skogen i april 1943.

Da den allierte lederen for Polens eksilregjering, general Wladyslaw Sikorski,

krevde at ugjerningen skulle etterforskes, myrdet den britiske etterretningstjenesten ham tre måneder senere i en rigget flyulykke ved Gibraltar, av frykt for at han skulle støte Stalin fra seg i en tid da Storbritannia trengte sovjetisk deltakelse. Churchill og Roosevelt feide til side masse mordet på sine polske allierte, som tidligere hadde gitt dem så stor propagandaværdi, og ga fullstendig slipp på dem på den beryktede Teheran-konferansen, da de overlot Polen i sin helhet til de sovjetiske demonene.

Hitler ønsket derimot å bevare en uavhengig polsk stat, men ble forhindret fra å gjøre det av Stalin, som krevde deling av Polen som pris for sin ikke-krigføring (*Cavendish*, 37). Sovjeterne hadde absolutt ikke krav på noen spesielle hensyn, siden de bare med nød og neppe overholdt sin del av ikke-angrepspakten ved å invadere Polen *etter at felttoget* allerede var avgjort den 17. september. De var redde for polakkene, som nesten hadde styrtet deres kommunistiske imperium mindre enn tjue år tidligere, da marskalk Pilsudskis hærer hadde invadert Sovjetunionen. Derfor tok de feig hevn over dette beseirede folket.

Det polske forræderiet så ut til å gi næring til seg selv. I august 1944, etter oppfordring fra en sovjetisk radiosending som lovet massiv russisk støtte, satte polakkene i gang et væpnet opprør mot de tyske okkupasjonsmyndighetene. **Waffen-SS svarte med å legge den** polske hovedstaden i ruiner i angrep som var langt mer ødeleggende enn Luftwaffes luftoffensiv i 1939. Mens polakkene utkjempet nok en vanvittig og håpløs kamp mot tyskerne, kunne de se tropper fra Den røde armé stå klar til å hjelpe til i Warszawas østlige utkant. Men Stalin beordret styrkene sine til å trekke seg tilbake og la polakkene "steke i sin egen jus". Da britene ba om tillatelse til i det minste å fly forsyninger til Warszawa, nektet han. Kort tid etter ble opprøret slått ned med store tap av menneskeliv. Nok en gang hadde polakkene latt seg lure av gjennomsluktige løfter fra utlendinger som ikke betraktet landet deres som noe annet enn en brikke for fremmede mål.

Alt dette og mer til måtte polakkene lide for at de nektet å ta hensyn til Adolf Hitlers rasjonelle krav: å få tilbake en eneste by som ikke tilhørte dem. Hvor ubetydelig, ja, bagatellmessig, virker ikke dette forhandlingsspørsmålet sammenlignet med det enorme panoramaet av ødeleggelse, død og lidelse som fulgte for Polen og resten av verden!

Ingen annen nasjon i verden kunne utvilsomt ha nedkjempet Polens væpnede styrker på en million mann på mindre enn en måned. De alliertes planer om å forsinke den tyske fremrykningen, slik at Frankrike fikk tilstrekkelig tid til å angripe i vest, var gode ut fra datidens strategiske standarder. Ingen, ikke engang Hitlers egne generaler, trodde at polakkene kunne overvinnes på litt mer enn tre uker. Han skal derfor ha mesteparten av æren for seieren, først og fremst fordi han insisterte på å bruke luftmakt som støtte på bakken, og fordi han omringet de fiendtlige

styrkene øst for Wisła, der polakkene mistet alt håp om langvarig motstand.

Felttoget var en triumf for nasjonalsosialistisk genialitet og mot over småsinnede konspiratører som forsøkte å knuse den hvite rases største håp. Men det var også en katastrofe for et verdifullt folk som ble forrådt av grådige politikere og utlendinger med utenompolske agendaer. Enda verre var det at 1939s gjensidige nedslakting av ariske menn i Polen var en tragedie for den vestlige sivilisasjonen, der den store broderkrigen og Vestens virkelige forfall begynte.

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info